

சிரியர் :
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை
க. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

193
REPUBLIQUE FRANÇAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

தனிப்பிரதி 1 அணு.

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

வித்தகம்

வியாழக்கிழமைதொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOUAYER
MADAM NO. 4, Pondicherry.

நீத்தம்போற் கேடு மூளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது. குறன்.

சாரியாலயம் :—
அம்டலத்தாடேஜர் டட்டது
வீதி நே. 4, புதுவை.

VOL. I.

{ 4 சுவை, பவ-ங்கி வைகாசி-மீ சால (17-5-34)

} No. 25.

திருவுந்தியார்

திருச்சிலம் போசை யோலிவழி யேசேன் று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட வங்கேநின் றுந்தீபற.

காற்றின மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு
ளாற்றுவ தாற்றலேன் றுந்தீபற
வல்லாத தல்லலேன் றுந்தீபற.

வித்தினைத் தேடி முளையைக்கை விட்டவர்
பித்தேறி ஞாக்களேன் றுந்தீபற
பெறுவதங் கென்பேணே யுந்தீபற.

பேற்றிற் றின்பமே பேரின்ப மாமங்கே
முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற
முளையாது மாயையென் றுந்தீபற.

—
திருவருள் தலை

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்

துய்மின் கருதரிய

ஞாலமுன் டானெடு நான்முகன்

வானவர் நண்ணீய

ஆலமுன் டானெங்கள் பாண்டிப்

பிரான்றன அடியவர்க்கு

மூலபண் டாரம் வழங்குகின்

ருணவங்கு முந்துமினே

(திருவாசகம்)

◆◆◆

வித்தகம்

புதுவை,

பவ-ஏஸ் வைகாசி-மி 4 வ

நான்மறை

நான்மறை—நால் வேதம் என்பதன் உண்மையை உலகோர் உணர்வது கடினமே. எனி னும், உண்மையை நாடும் காதலுடையார் இதனைப் பன்முறை படித்து ஆராய் தலால் இவை எளிதிற் புலப்படா தனவாகா என்பது கருதி இவற்றின் பெட்டு ஒரு சிறி து உரைக்கப்படுகின்றது.

வேதம் நான்கு என்ப. சிலர் ஜின்து என்கின்றனர். ஆனால் மெய்யடியார்

எல்லாம் “நான்மறை” எனவும் “நால் வேதம்” எனவும் அருளி சொய்தனர்.

திருவாசகம்

“.....மறை நான்கே வான்சாடாத் தன்னையே கோவண்மாச் சாத்தினன் [காண்...”

(ஷதி திருச்சாழல் செ. 2)

திருநூனசம்பந்தர்

“...அங்கமாறும் மறை நான்குமானார்...”

(ஷதி திருச் செண்ணபை உகர். பண்தக்கேசி

[செ. 1.)

அப்பர்

“...ஆறங்கம் நால்வேதம் ஆனும்போற்றி”

(ஷதி பூரி கைலாயம்—திருத்தாண்டகம்.

செ. 1.)

சுந்தரர்

“அங்கமாறும் மறை நான்கும் ஆய

நம்பனை...”

(ஷதி திருக்கோலக்கா—பண்தக்கேசி

செ. 1.)

திருவாய்மொழி

“...நான்மறையின் சொற்பொருளாய்

கின்றூர் என் மெய்ப்பொருளும்

கொண்டாரே.”

இவ்வாறு வரும் பிரமாணங்கள் மிகப் பலவாகும். இவற்றில் கடவுள் வடிவமே நான்மறை என்பது நான்கு புலப்படும். கடவுள் வடிவமாகிய நான்மறை—வேதம் வியாபகமாகிய பாலைகளில் நூலாய் வழங்குவது அசம்பா விதம் என்பது “எழுதா மறை” [“வித்தகம்” இல. 4.] என்னும் கடு உரையில் நன்கு விளக்கப்பட்டது. ஆங்குக் காண்க. நான்மறைகள் தத்துவத்தால் அன்றி வித்துவத்தால்—படிப்பால் அறியமுடியாதன. குருவருளால் வாய்மையான நான்மறையைக் கண்டு உய்தியடைதற் கேற்ற உண்மை நெறி ஒன்று உண்டு என அதனைப் பல்லாற்றுநும் வற்புறுத்து

வனவே உலகில் நான்மறை எனவும் வேதங்கள் எனவும் வழங்கும் அரிய பெரிய நூல்கள் என அறிதல் வேண்டும். தத்துவப் பெரியாரால் அருளப் பட்ட அநுபவ வாக்குக்களாகிய சிவ வாக்குக்களாகிய இத்தகைய நூல்கள் யாவராலும் பொன் போலப் போற்றிக் கொள்ளப்பாலன என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

வாய்மையான வேதத்தைக் காண்பதே கடவுளைக்கானும் வழி-கடவுளை உற்பனஞ் செய்யும் வழி என்க. வேதம் என்கே இருக்கின்றது? நம் உள்ளே இருக்கின்றது—நமது உடலாய்—உடலுள் மறையாய் இருக்கின்றது என்க. வேதம் என்றால் என்னை? வதுது+அம்=வேதம் என்படும். அஃதாவது வகரம் என்னும் வாயு பூத்ததுக்கு ஏதுவான—காரணமான—உற்பத்தித் தானமான ஆகாச பூத்ததை அம்=அழகு படித்துவது—அதிகிரிக்கச் செய்வது எனப் பொருள்படும். வேதத்துள் மறையாய் இருக்கும் நான்மறைகளாற்றுன்—அவற்றைக் கண்டு உணர்வதனாற்றுன் ஆகாச பூதம்—நானுகாசம் பெருக்க மடையும்—வளப்பாடு கொள்ளும்—வளரும் என்க. வேதம் மறையாய் இருப்பது எவ்வாறு? எனின், அது தான் “கந்து” என்னும் இரகசியமாய் இருக்கிறது—“சித்” என்னும் சிறிய ஆகாசத்தில்—அம்பரத்தில்—சிதம் பரத்தில்—இருதய மத்தியில் இருக்கும் குகைக்குள் அணுரூபமாய் (தஹராகாசம்) இரகசியமாய் மறைந்து இருக்கிறது என்று கூறப்படும். கந்து என்னும் அருவமான உணர்ச்சி வடிவாய் அஃதாவது வாயு மூர்பாய் இருக்கிறது கந்தருவம் என்க. ஆகாசத்தின் அசைவு வாயு எனப்படும். (ஆயு என்பதன் மருஉ வாயு) இருதய குகைக்குள் அனுரூபமாய் விளங்கும் பிரமத்தை விளைவேற்ற வேண்டும்; அஃதாவது வளர்க்கவேண்டும். இப்பெற்றி கைகூவுது எவ்வாறு? எனின், சிறிது கூறுதும் :

பிரமம் அகத்தும் புறத்தும் தானு
யும் தானல்லாத தாயும் விளங்குகின்ற
தென்று உலகில் நூல்களாய் வழங்கும்
வேதங்கள் முறையிடுகின்றன அல்
வொ? புறத்தே—முன்னிலையிலே—
முன்னிலை எனும் உணவிலே உணர்
வாய்—உணர்வு என்னும் அமல மறை
யாய் விளங்கும் பிரமத்தை, அகத்துள்
விளங்கும் பிரமத்தோடு அனு அனு
வாய் இசைத்தல் வேண்டும்—சேர்க்க
வேண்டும் என்க. இனத்தோடு இனம்
சேர்தல்—இனத்தை இனம் காத்தல்
என்பதன் உண்மை இதுவே. இதனால்
உடலுயிர் அசுத்தம் நீங்கி அமலமடை
யும். அசுத்த நிறை அமல நிறையாக
—அமல ஒளியாக மாற்றமடையும்.
இருதய குகைக்குள் அனு ரூபமாய்
விளங்கும் பிரமத்தை விளைவேற்று
வது—வளர்ப்பது என்பதன் பெட்டு
இதுவே என அறிக. “வேதத்து
மறை நீ பூதத்து முதலுநி” என்பது
பரிபாடல்(3-ம் பாடல், 66-வது அடி)
இந்த இரகசியப் பொருளே பிரமம்
என்று கூறப்படும். இவ் ஆகாசமே
(ஞானகாசம்)பிரமம் எனவும் இதுவே
தேடி அடையப்படவேண்டியது என
வும் சாந்தோக்கியம் முறையிடுகின்றது.
(அதி. 8; 1; 1.) தஹராகாசம் பிரமம்
என வியாச சூத்திரம் (சூத் 16, 17.)
வற்புறுத்துகின்றது.

சுதசங்கிதை

பிரமபுர மெண்டெடுத்துரைக்கப்

பிறங்கு ஞானவதிகார

வரமன்னிய சரீரத்தில் வயங்கு

தகரமெனச் சிறந்தா

தரமாசிதய கமலத்திற் ரேன்றுந்

தகராகாசமே

பரமசிவனென்றெம்மறையும்

பகரா நிற்கும் பண்ணவர்காள்.

(ஷ சாந்தோக்கிய உபநிடத் தாற்பரியம்
பின்னும் உரைத்த அந்தியாயம், செ. 2.)

கந்து என்றால் உருவுத்தால் அறிய
முடியாத—அருவமான வாயுவாலாய்
பரிசு உணர்ச்சி — உயிர்ப்பு;
இதுவே சிவம் எனப்படும். பன்வரும்
பிரமாணங்கள் இவ்வண்மையை நன்கு
வற்புறுத்துகின்றன:

அப்பர்

“...என்னளே உயிர்ப்பாய்ப் புறம்
[போந்து புக்கு
என்னளே நிற்கும் இன்னம்பர் சுசனே.”
(ஷதிருவின்னம்பர் திருக்குறங்கொகை,
செ. 1.)

திருவாய்பொழி

“...உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிக்கு
நாடி நேண்ணாடி நான்கண்டுகொண்டேன்.
...”

(ஷதிருமங்கை ஆழ்வார்)

திருமந்திரம்

புறப்பட்டிப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை
நெறிப்பட வள்ளே நின்மல மாக்கி
லறுப்புச் சிவக்கு முரோமங் கறக்கும்
புறப்பட்டிப் போகான் புரிசடையோனே,

(ஷதி 3ம் தங். பிரானையாமம் செ. 12.)

[இதனால் வாயுவாலாய உணர்ச்சியே
சிவம் என்பதும் அவ்வாயுவை உள்ளே
நின்மல மாக்கினால்—அவ் வாயுவின்
தடிப்பு நீங்கினால் அமலம் ஆக்கம்
பெறும், பரிசுத்தமான உணர்ச்சி—
உணர்வு பூரிக்கும்; உணர்வே சிவம்
ஆதலால், அச்சிவமாகிய இறைவன்
புறப்பட்டிப் போக மாட்டான், அஃ
தாவது மரணம் ஏற்பட மாட்டாது
—நித்தியத்துவமே உளதாகும் என
பதும் வெள்ளிடை மலைபோலவிளங்கி
நிற்றல் கண்டு கொள்க.]

சிவவாக்கியர்

உருத்தரித்த நாடியில் ஒடுக்குகின்ற
[வாயுவைக்
கருத்தினு விருத்தியே கபால மேற்ற
வல்லிரேல்
விருத்தரும் பாலராவர் மேனியுஞ்
செங்கிடும்
அருட்டரித்த நாதர்பாதம் அம்மைபாதம்
[உண்மையே. (5)]

[“நாதர் பாதம் அம்மை பாதம்
உண்மையே” என்பது. “நான்மறை”
என்னும் நாலு கலைகளுள் இரண்டு
கலைகள் உடம்பில் உறைதலால்—

உறைந்து கலத்தலால் அர்த்த நார
வடிவம் பெற்று அடைதலை உணர்த்தி
நின்றன.]

ஓளவை குறள்

வாயு தாராணை

மயிர்க்கால் வழியெல்லா மாயகின்ற வாயு
உயிர்ப்பின்றி யுள்ளே பதி. 5

வாயுவழக் மறிந்து செறிந் தடங்கில்
ஆயுட் பெருக்க முண்டாம். 9

போகின்ற வாயு பொருங்திற் சிவமொக்கும்
தாழ்கின்ற வாயு வடக்கு. 10

சேந்தனை

“...கொண்டுக் கொடுத்தும் குடி குடி
சசர்க்கு ஆட்செய்மின் குழாம்புகுஞ்து...”
(திருப்பல்லாண்டு)

[கொடுத்தல் கொள்ளல் (சுவு ஏற்பு)
என்பன வாயுவை அமல மாக்குதலை
யும் அதன் அசுத்தம் நீங்குதலையும்
உணர்த்தி நின்றன. “பழையன கழித்
லும் புதியன புதுதலும், வழுவை
கால வகையினுனே” என நூம்
தொங்காப்பிய சூத்திரத்திற் கொப்ப
அசுத்த நிறையைத் தள் ஞாத லும்
அமல நிறையைக் கொள்ளுதலும்
எனினும் அமையும்.]

பிருக்தாரண்யக உபநிஷத்

“ய : ப்ராணேங் ப்ராணி ஸிஸத
ஆத்மா ஸர்வாந்தர : ”

(ஷ அதி. 5. பிராமணம் 4.)

“சுவாசம் விடுகிறதினாலே இருக்
கிறுன் என நூம் அறியப்படுகிறவன்
எவ்வே, அவன் தோகுதி தத்துவக்
கூட்டங்களுக்குச் சாட்சியாய் இருக்
கிற ஆத்மா.” என்பது இதன் பொரு
ளாகும்.

மைத்திராயண்ணி உபநிஷத்

“...இவைகளுக்குச் சேதனத்தை
(அறிவை) உண்டாக்குதற்காக “நான்
அவைகள் ஞானம் பிரவேசிக்கிறேன்”
என்று ஆலோசித்தார். தன்னை வாயு

வைப் போலச் செய்து கொண்டு அவைகளில் பிரவேசித்தார்.

(ஸ்தி பிரபாடகம், 2.)

“கந்து” என்னும் உணர்ச்சி தான் சரீரத்துக்கு வேர். இவ் உணர்ச்சி என்னும் வாயு, நிறை முறை பில்லா அசைவினால் தடித்தது; அதனால் அசுத்தமுடையது; குற்ற முடையது என்ப. அக்குற்றம் என்னும் தடிப்பு—கனம்—கனத்தன்மை தகர் தல் வேண்டும். இரும்பை இரும்பால் இரும்பாகிய அரத்தால் தேய்ப்பது போல, அவ் அசுத்தமான உணர்வை—உணர்ச்சியை, முன்னிலையில் அமல மறையாய்—அருவமாய் விளங்கும் உணவினால்—உணர்வினால் உணர்வு என்னும் உணர்ச்சியால்—உணர்ச்சினாலும் அரத்தால் தேய்க்க வேண்டும்—தேயும்படி செய்யவேண்டும். அவ் அரம் தான் கந்தரம் என்பது. கந்தரம் என்னும் கண்டம் என்பது. இயக்கம் என்னும் ஒலிக்கு இடம் ஏன் பது. கண்டம்+மணி=கண்டாமணி என்னும் நாதம் ஒலிக்கும் இடம் ஏன் பது. அது தான் தொண்டு என் பது. தொண்டு ஆற்றற்குரிய ஊர்=தொண்டு கேரள; தொண்டு+ஜி=தொண்டை என்பது. [இது சித்தர் பரிபாஷை.]

See Note.

அக்கந்தரம் எனும் கண்டத் தானத் தில்—வாய்மையான தொண்டுக்குரிய ஜி என்னும் நிறை இலங்கும்இடமாகிய தொண்டையில் ஆக்கமுறும் இயக்கத் தாலைய மந்தர ஒலி ஆனியின் பரிச உணர்ச்சியால் கந்து எனும் அசுத்த காம உணர்ச்சி தேய்ந்து தேய்ந்து அழியாமல் அழிந்து அஃதாவது அணு அனுவாக அமல மடைந்து, மேலும் மேலும் மதி வைராக்கியத் தோடு உள்றப்படும் குக்கும் நிறை யுடைய மக்ததான பயில்வகளால் அக்கண்ட நாதம்—கண்டா நாதமெனும் ஒலியே சிங்கார “ஹ்ரீங்கார” மெனும் சுத்த நந்தி நாதமாகத் திரியும். இவ் “ஹ்ரீங்கார் சுத்த நந்தி நாதம் ஸ்ருதி யென அமைந்து, “ஏ” என்னும் குறில் நெடி மாத்திரை ஒலிகளைத்

தனக்கு அங்கமாக உடைய(பரிபாடல் 3ம் பாடல், 61, 62வது அடி) உந்தமான சாம வேதம் இசை கொண்டு மீட்டப்படும். மீள மீள நிறைகொண்டு இசைக்க இசைக்க—ஒத் தை, கந்து என்னும் உணர்ச்சியில் தூய்மை அனு அனுவாய் ஏற்ற பெற்றி அடைந்து ஆகாசத்தில்—ஞானுகாசத்தில் கலக்க வேண்டும் என அறிக. இது பற்றியே “கபாலம் ஏற்ற வல்லிரேல்” என்றனர் சிவாக்கியர்—பின் வரும் பிரமாணங்களும் இவ் உண்மையையே உணர்த்துகின்றன:—

அப்பர்

விறகிற் தீயினன் பாலிற்படி செய்போல மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான் உறவுகோல் நட்டு உணர்வு கயிற்றி னல் முறுகவாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே.

(ஸ்தனித—திருக்குறுந்தொகை, 10.)

புள்ளுவரைவர் கள்வர் புனத்திடைப்

[புகுந்து நின்று துள்ளுவர் சூறைகொள்வர் தாநெறிவிலோய கொட்டார் முள்ளுடையங்கட்டுமை முக்கணை]

[பாதநீஷ்]

உள்ளிடை மறைந்து நின்றங் துணர்

[வினை வேய்யலாமே

(ஸ்தனித—திருநேரிசை, 5.)

இவ்வாறு உணர்வால்—உணர்ச்சி மயமாய் ஞானுகாசத்தில் கலந்த இடம் தான் அசுத்த காம உணர்ச்சி அழிந்த இடம். கந்து அழிந்த இடம்; கந்து + அழி—கந்தழி எனப்படும். இதுவே துவாதசாந்தத் தானம்—மதுரமான இடம்—மதுரை—லலாடம் என்பது. கந்து அழிந்த இடம் அஃதாவது கந்து எனும் அசுத்த உணர்ச்சி—கந்து என்பதில் உள்ள துப்பினாலை அசுத்த காம உணர்ச்சி அழிந்து சுத்த காம உணர்ச்சியாய்—தூய்மை அடைந்த அமல பரிச உணர்ச்சியாய் மாற்றம் அணிந்த இடம். இதுவே என அறிக. இக் கந்து சரீரத்துக்கு இன்றியமையாதது. இஃது இல்லா விடிலோ சரீரம் இறந்து படும்—பினை மாகும்என்ச. இந்த வேர் யாண்டுவது?

எனின், அவ்விடந்தான் உடலுயிருக்கு வித்து எனவும் விந்து எனவும் கூறப்படும் சுக்கிலம் என அறிதல் வேண்டும். இந்த விந்து எனும் வேர் அற்றுல்—அன்னரஸம் அற்றுல்—சுக்கும தாது அற்றுல்—மூலம் அற்றுல், உணர்ச்சி அற்றது—உயிர் அற்றது—உடல் என்னும் பெயர் அற்றது—பினம் என்னும் பெயர் உற்றுளன்க; எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் கல்லால விருட்சம் (கலில்=கல்+இலம்) பாறி விழுந்தது என்க; “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆய, வேதவடிவாகிய ஆசானுய—தென்முகப் பரமாசாரிய முய—தக்கிணைமுரத்தியாய—தென்புலம் என்னும் வியாபகமாகிய ஆன்ம நிறையில், அவ்வான்மா தன்னிடம் திரும்புதற்குரிய நிறையாகத் தானும் வியாபித்து நின்ற பதி—பதியாகிய சகன்—புரிசைடையோன் புறப்பட்டுப் போய்விடுவான் என்க; அன்னத்தாலாய உடம் பின் பயனும் அன்னரஸம் என்னும் சோமமாகிய இந்துவில்—இந்துவாகிய விந்துவில் மறைவடிவாய் அமர்ந்த முன்னேன் அகன்று விடுவான் என்க. இதுதான் மரணம் என் பது. அன்னரஸமே “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய சகன் என்பதைப்பின் வரும் இருக்கு வேதப் பிரமாணம் நன்று வற்புறுத்துதல் கண்டு கொள்க:

இருக்கு வேத புருஷ சூக்தம்

“புருஷ வேதம் ஸ்ரவம் யத்புதம் யச்ச [பல்யம்]

உதாம்ருதத் வஸயோசா யதங்கோதிரோ [ஹதி]”॥

“சென்றனவும் வருவனவாகிய இவை யாவும் மேறும் மோட்சத் துக்குத் தலைவனுமாய் இருப்பவன் புருஷனே. அப்புருஷன் அன்னத்தால் வளருகிறுன்” என்பது இவ் அரிய பெரிய சூக்தப் பொருளாகும்.

விந்துவள் யாவும் அடங்கியுள்ளன. “அவை யெல்லாம் ஆனது விந்து.” “அவை யெல்லாம் ஆனது விந்து.” எனவும், “அன்னத்தாலாய உடம்பின்

யெனேல்லாம், முன்னேனைக் காட்டி விடும்.” எனவும் ஒளவை அருளியதும் இவ் அரிய பெரிய உண்மையையே என அறிதல் வேண்டும். ஒளவையார் அருளிய குறள் என்னும் தெய்வ மறையின் அருமை பெருமை உலக மாக்களால் அறிய ஒண்ணுமோ? மிகக் விலையுடைய பெரிய பெரிய புத்தகங்களைப் போற்றும் எம்போவியர்கள் சிவ சபாவத்தால் கால் அனை அரை அனை விலையுடைய ஒளவை குறள் போன்ற தெய்வத் திருமறைகளைப் போற்றுவதில்லை என்பது கண்கூடு.

இனி, நான்மறை என்றால் என்னை? எனின், அவைதாம் அன்ன ரஸம் என்பதும், வாய்வுக்கு உற்பத்தித் தானமாய் உள்ளதுமாகிய விந்து வில் உள்ள நான்கு கலைகளே என்று கூறப்படும். இக் கலைகள் வாயுருபமாய் சசன் வடிவினவாகும். பின் வரும் பிரமாணத்தால் இவ் வுண்மை தடக்கம் நெல்லியென விளக்கம் பெறுதல் கண்டு கொள்க.

மணிமேகலை

17வது காடை

“..... உயிரும் யாக்கையுமாய் கட்டி நிற்போனும் கலை உருவினேனும்..... அன்னேன் இறைவனஞ்சும்”

பண்டைக்காலச் சைவ வாதி கூற்றுக் கூறுந்த இச் செய்யுட் பாகத்தில் “உயிரும் யாக்கையுமாய்க் கட்டி நிற்போனும் கலை உருவினேனும்” கடவுளே என்று கூறப்பட்டதை கண்டு கொள்க. ஈண்டுக் “கலை” என்று “அன்னத்தாலாய உடம்பின் பயன்” என்னும் விந்துவில் மன்னும் நான்கு மறை—மறைந்திருக்கும் நான்கு கலை என்னும் “நான்மறை” என அறிதல் வேண்டும். பின்வரும் பிரபல தெய்வச் சுருதியும் இவ் உண்மையை உணர்த்தி நின்றது:

திருவாசகம்

என்னப்ப னெம்பிரா னெல்லார்க்குஞ்
[தானீசன்]
துன்னும்பெய் கோவண்மாக் கொள்ளுமது
[என்னேல்]

மன்னுகலை துண்ணுபொருள் மறை நான்கே
[வான்சரடாத்
தன்னையே கோவண்மாச் சாத்தினங்காண்
[சாழலோ.
(ஷ்டிருக்சாழல், 2)

மன்னிய கலை—மன்னுகலை—மன்னுங்கலை—மறைந்திருக்கும்கலை. மன்னு என்னும் சொல்லில் இருந்தே மன்னும் மதம்—மன்மதம் என்பது உளதாயிற்று. மானத்தை மன்னு என்ப. மானம் என்பது உடலுக்கு மானம்—உடல் மானம்—உடமானம் என்படும். உடமானம் என்றால் உபல்தம் என்படும்; மறைக்கப்பட்ட—மறையாகிய—இரகவியமாகிய—மர்மமாகிய ஸ்தானம்—மர்மஸ்தானம் என்படும். சாதாரண வழக்கு இது. இரண்டு இருந்தாற்றுன் மானம். அதாவது தன்னிலை முன்னிலை என்னும் இரண்டும் உள்ளபோது தான் மானம் உண்டு என்பது. ஏகமாய்—ஒன்றுய—தனியாய் இருக்குங்கால்—துயிலுங்கால் தன் உடைவிலகப்பட்டாள் ஒருத்தி முன்னிலையாகிய வேகெருகுவர் அவன் போந்துழி உடனே உடையால் தன் உடலை மன்னுவள்—மறைப்பள். மானத்தை மன்னு என்பது இதுவே. மதமும் மன்னி இருப்பது—மறைந்திருப்பது. மன் + மதம் = மறைந்திருக்கும் மதம். இது பற்றியே மன்மதி ஞால்—மதன் ஆகம ஞால் ஏடகத் தெழுதா மறை என்பட்டது என்க. “மன்” என்பது பிரகாசம் எனவும் பொருள் படும். ஒளி என்பது போல. ஒளி என்றால் மறை என்ப. “அவனுக்கு இத்தீணக் காட்டாமல் ஒளி” என்றால் “இத்தீண மறைத்து விடு” என்பதே பொருள் அல்லவா? ஒளி என்றால் கலவியால் வந்த அழகு எனவும் கூறுவர். “மாசறக் கண்ணடி வயக்கவண்ணமும், தேசும் ஒளியும் திகழ நோக்கி” என்னும் பரிபாடற் செய்யுளில் (12ம் பாடல்—அடி 20, 21.) “ஒளி” என்பது கலவியால் வந்த நிறம் எனப் பொருள் படுதல் கண்டு கொள்க. ஒளி என்பது பிரகாசம் எனவும் பிபகருள் படும்.

இதனாற்றுன் மன்னுகலை என்னும் அதுவே மறை நான்கு எனப்பட்டது. வான் என்னும் ஆகாயத்தில் பிரியாமல் பிரிந்து சரடு என—சரடு எனும் நூல் என—நூல் எனும் ஒழுங்கு என—ஒழுங்கு எனும் இயற்கை அசைவு என நான்கும்—நான்கு எனும் நாலு அசைவுகளாகிய கலைகளும் உண்டாயின; நான்கு பூதங்களின் கூறுபாடுகள் உண்டாயின. இவையே ஆகாயத்துடன் சேர்ந்து ஜிந்தாயின என்பது. மன்னிய கலைகளாகிய நான்மறையும் தானேயானபடியால் தன்னையே தனக்குக் கோவண்மாச் சாத்தினன் என்க. அதுவே அதுவாக முடிந்தது. தன்னாலே தன்னைத் தானே மறைத்துக் கொண்டு மறையானுன் என்பது.

இது காறும் கூறியவைகளால் நான்மறையின் பெட்டும் இவை இறைவன் வடிவமே என்பதும் நான்கு புலப்படும். “விரித்தானை நால்வர்க்கு வெவ்வேறு வேதங்கள்” என்னும் அப்பர்திருவாக்கும் இவ் உண்மையையே கொண்மாக உணர்த்தி நின்றது. விரிப்பிற் பெருகும். அமயம் நேர்த்துழி விளக்கிக் கூறப்படும்.

விந்து என்னும் உயிரும் நாதம் என்னும்உடலும் ஒழிவற ஒன்றுதற்கு ஏற்ற சாதகங்களால்—பயில்வகளால் விந்துவில்—விந்து எனும் சந்தீரனில்—மதியில் மறைந்திருக்கும் நான்கு கலைகளுள் இரண்டு கலைகள் ரவி என்னும் உடலாகிய தாலத்தில் கலக்கும்படி—இயையும்படி பகுத்துக் கொடுக்கப்படுவது தான்—உறையும்படி செய்வது தான் உடலுயிர் சமம் பெறுதலாகிய இரு விளை ஒப்பு என அறிதல் வேண்டும். அஃதாவது சத்தசைவு சித்தசைவு எனப்பட்ட உடலுமின் அசைவுகள் சமப்படுதற் கேற்ற— நிறைபெறுதற்கேற்ற சாதனங்களால் விந்து என்னும் சக்கிலம் சுத்த மடைந்து அதன்பால் உள்ள இரண்டு கலைகள்—நான்கில் பாதி தாலத்துள் தாலமென்னும் பிருதிவியில் உறைந்து விடுவதேயாகும். அமிர்த சகவாரி எனவும்

நான் சுத்தி எனவும் கூறப்படும் விஷ
அலுவாகிய நாளி அரனது அர்த்த பாக
த்தை உண்டனள் என்பது இதுவே. பாதியை உண்டனள் பார்வதி என்ப
தும் இதுவே. (பார்வதி என்பதன்
உண்மைப் பொருளும் ஈண்டு நோக்
கற்பாலது.) உடலும் உயிரும் ஒழு
வற ஒன்றுதல் என்பதும் இதுவே.
அர்த்த நார வடிவம் இதுவே என
அறிதற்பாற்று. விந்து என்னும் சந்திர
னில் மறையாயிருக்கும்—மறைந்திருக்
கும் நான்கு கலைகளுள் இரண்டு
கலைகள் உடம்பில் உறைதலால் இரு
வினை ஒப்பு வாய்ந்து நித்தியத்துவம்
உள்தாகும் என்னும் உண்மையையே
பின்வரும் வேதப் பிரமாணங்கள்
கொண்மாய் உணர்த்துகின்றன:

ஓளவை குறள்

அமாவாசை பூரணை யாகு மவர்க்குச்
சமனு முயிருடம்பு தான்.

அண்டத்திலு மிக்த வாறென் நறிந்திடு
பிண்டத்திலு மதுவே பேசு.

(ஷ-துரிய தரிசனம் - 7, 8)

திருமந்திரம்

சித்தத்தி னுள்ளே சிறக்கின்ற துவகளி
ஶத்தம் மாகவே யோதிய வேதத்தி
னேத்த வடலையு முண்ணின்ற வற்பத்தி
யத்த னெனக்கிங் கருளா ஸளித்ததே.

ஞன்பெற்ற வின்பம் பெறுகவில் வையகம்
வான்பற்றினின்றமறைப்பொருள்சொல்விட
ஊன்பற்றி சின்ற வுணர்வுவு மந்திராந்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே.
(ஷ-திருமூலர் வரலாறு—செ. 12, 13).

இவற்றின் உண்மைப் பொருள் அம
யம் கேர்ந்துழி விரித்துக் கூறப்படும்.

திருவாய்மொழி

மேங்க குத்ததைப் பற்ற யேறு

மெஹும்புகள் போல் நிரந்து எங்கும்
கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள்

காலம்பெற வுய்யப் போயின்

மேய்க்கோண்டு வந்து புதந்து

வேதப்பிரானூர் கிடந்தார்

பைக்கொண்ட பாம்பனையோடும்

பண்டன்று பட்டினங் காப்பே.

வேதப் பிரானூராகிய ஜியன் வந்து
மெய்யகம் புகுந்து கிடத்தலால் அஃ
தாவது நான்மறைகளாகிய நான்கு
கலைகளுள் இரண்டு கலைகள் தூலத்துள்
உறைந்தமையால் இருவினை யொப்பு
வாய்ந்து பினி மூப்புச் சாக்காடுகள்
நிங்க நித்தியத்துவம் கைகூடப்பெற்ற
அறிய பெரிய உண்மையையே இத்
தெய்வத் திருமறை வெள்ளி ஈடு
மலைபோல விளக்கிக் காட்டியமை
கண்டு கொள்க. “பட்டினங் காப்பே”
என்பது உடலமாகிய “புரம்” நித்திய
த்துவம் பெற்றமையை உணர்த்திற்று.
விந்துவிலுள்ள “நான்மறை” என்
னும் நாலு கலைகளுள் இரண்டு கலைகள்
உடலில் உறைதலே “இந்திரிய நிரோ
தம்” எனப்படும் “பிரமசரியம்” என்
பதும் இதுவே. வாய்மையான பிரம
சரிய விலக்கணம் அயம் நேரும்
போது விளக்கிக் கூறப்படும். இவ்
வாறு “கந்து” என்னும் உணர்ச்சி வடு
நிங்கிச் சிறத்தலால் உடலும் உயிரும்
ஒழுவற ஒன்றி நித்தியத்துவம் பெறு
தலே பண்டைச் சைவ நன்னெறியா
கிய “கந்தழி” என்னும் இந்து மத்
உண்மை என அறிதல் வேண்டும்.
மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் நம்
உடலகத்து அன்னரஸம் என்னும்
சோமமாகிய விந்துவில் இருக்கும்
நான்கு கலைகளே “நான்மறை” என்ப
தும், அவையே “உற்ற ஆக்கையின்
உறபொருள்” ஆகிய இறைவன் வடிவம்
என்பதும், அவற்றுள் இரண்டு
கலைகள் உடலென்னும் பிருதிவி பூதத்
தில் உறைதலே உடலும் உயிரும் ஒழு
வற ஒன்றுதலாகிய இருவினை ஒப்பு
என்பதும், குருவருளால் பெறப்படும்
உண்மைச் சாதகங்களாகிய பயில்வு
களால் இப்பெற்றி கைகூடப்பெறுவத
ஏற்றுன் நித்தியத்துவம் உள்தாகும்
என்பதும், இதுவே மெய்யடியார் கைக்
கொண்டு ஒழுகிய பண்டைச் சைவ நன்
னெறியாகிய “கந்தழி” என்னும் இந்து
மத உண்மை என்பதும் ஒருவாறு
சிறிது விளக்கப்பட்டன.

சுப்ப.

சுத்தசாதகம்

துறவின் றன்மையையும், தேகம்
சித்திபெற்றுல் முத்தியுண்டாமென்
பதன் றன்மையையும், சாதன சதுஷ்
டயத்தின் றன்மையையும், மகாவாக
கியத்தின் பொருளையும், சொருபானு
பவத்தின் றன்மையையும், வேதாக
மங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபா
டின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவ
நான்த்திற்குப் பரம்பரா சாதனமா
யுள்ளவைகளின் றன்மையையும்,
உள்ளங்கை நெல்லிக்களிபோல் செப்
பமாக விளக்கியுள்ள இந்தால் துக்க
நிவர் த்தியிலும் பரமாந்தப் பிராப்தி
யிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவருக்
கும் அத்தியாவசியமாய் அறிய வேண்
டற்பாலதா மென்பது குன்றின்
மேவிட்ட விளக்காம்.

விலை அனு 2.

கிடைக்குமிடம் :

நந்தி வேளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

FR. INDIA.

“வித்தகம்”

விளம்பர விகிதம்.

வியாபார விளம்பரம் அங்குலம் 1-க்கு
ரூ. 0—8—0

கோர்ட்டு விளம்பரம் அங்குலம் 1க்கு
ரூ. 1—0—0

நீடித்த விளம்பரங்களுக்கு
தனி விகிதம்.

வித்தக நிலையம்
புதுச்சேரி.

அறிவிப்பு

கடிதர்களின்

அபிப்பிராயங்களுக்கு

அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

பெண்பாற்புலவர்கள்

யாழ்ப்பாணம் வேலனையூர்,

பண்டிதர் திருகா. பொ. இரத்தினம்

அவர்கள் எழுதியது

(பதிப்புரிமை கட்டேர ஆசிரியருக்கே உரியது)

(22-ம் வாரத்தொடர்ச்சி)

ஆரூஞ் செய்யுள்

“விழவு வீற்றிருந்த வியலு ளாங்கட்
கோடியர் முழுவின் முன்ன ராடல்
வல்லா ளல்லன் வாழ்கவலன் கண்ணி
வலம்படு மூசக் துவைப்ப வாருயர்த்து
இலங்கும் பூணன் பொலங்குடி உழினை
யன்

மடம்பெரு மையி னுடன்றுமேல் வந்த
வேந்து மேய்ம் மஹந் வாழ்ச்சி

வீந்துகு போர்க்களத் தாடுங் கோவே”
என்பது. மாற்று வேந்தர் அஞ்சித் தங்கள்
மெய்யை மறந்த வாழ்வு என்ற சிறப்பா
விள்து “வேந்து மேய்ம்மறந்தவாழ்ச்சி”
என்று பெயர் பெற்றது. இதனாலவன்
றன் வென்றிச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

ஏழாஞ் செய்யுள்

சில்வை விறவி புரவெதிர் கொள்வா
னத் தழின்சி பாடிக் கண்டனம் வரச்
செல்லாமோ; அவ்வலம்படு கோமான்
இப்பொழுது அவ்வெதிர் கோடற்கேற்ற
வருவாயினையுடைய புலவுக் களத்தோன்
காண். எனுங்கருத்தமைந்தது.

சிலவையிடும் பருவத்தாளை அவள்
ஆடல் முதலிய துறைக்குரியளாதல் கூறிய
சிறப்பாவிள்து கில்வை விறவி எனும்
பெயர்த்தாயிற்று. இதனால் அவன்றன்
வெற்றிச் சிறப்பும் கொடைச் சிறப்புக்
கூறப்பட்டது.

எட்டாஞ் செய்யுள்

வயவர் பெருமகன், சான்றேர் மெய்ம்
றையாகிய வானவரம்பனைப் புன்புலம்
வத்தும் வண்கை வினாகுர்தம் கொழுவழி

மருங்கில் திருமணி பெறும் நாடு கிட
வோன் என்று சொல்வார்கள். அன்னுன்
நமக்கு வேண்டியன தருதலிற் குறையுடை
யன்ல்லன். விறவியீர்! ஆர்! பரிசீலர்
பார். எனுங்கருத்தமைந்தது.

எத்தொழிலுக்குள் கூறுபாடெல்லாம்
விளங்கிய தட்கை என்ற சிறப்பாவிள்து
ஏவிளங்கு தடக்கை எனப்பட்டது. இது
ஞல் அவனுடுச் செல்வழும், அவன்றன்
கொடையும் கூறப்பட்டது.

ஒன்பதாஞ் செய்யுள்

வில்லோர் மெய்ம்மறை, செல்வ, சேர்க்
தோர்க்கரணம், நின்தோட்கேத்த னன்
கலங்களைத் திறைதரும் நாடுகளைப்புறங்கரு
தல் நின்கடனையிருக்குமாகலான், நின்
பகைவர் அறியாது எதிர்து வலியிற் குறை
ந்து பணிந்து திறைதருவாயின் சினாஞ்
செலத் தண்டுமோ. நின் கண்ணி வாழ்க்
எனும் பொருளமைந்தது.

மாக்கள் குளிரால் உடல் வளையும் மாதம்
என்ற சிறப்பாவிள்து “மாகூர் தீங்கள்”
எனப் பெயர் பெற்றது. இதனாலவன்
வெற்றிச் சிறப்புக்கூறப்பட்டது.

பத்தாஞ் செய்யுள்

அவன்றுன் இப்பொழுது துவ்வா நற
விள் சாயினத்தான். இனித்தானை கொலை
வினைமேவற்று; ஆகையால் இகல்வினை
மேவவின் இன்னபொழுது இன்ன
விடத்து எழுமெனத்தெரியாது. பாண்
மக்கேனோ நாம் அவனைக் காணியர் செல்
லாமோ; செல்வின் குறையாது தருகுவன்
எனும் பொருளமைந்தது.

புறத்து வன்மையால் அரிவானும் போழ
மாட்டா வென்ற சிறப்பான அடையால்,

இது ‘மரம்படு தீங்களி’ எனும் பெயர்த்
தாயிற்று. இதனால் அவன்றன் கொடைச்
சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்பும் கூறப்பட்டது.

2. காவற் பெண்டு

இவர் சோழன் போர்க்கைக் கோப்பெரு
நற்கிள்ளியின் செவிலித் தாயென்று
தெரிகிறது. இவர் பெயர் காதற் பெண்டு
எனவுங் காணப்படுகின்றது. இவர் புற
நாளாற்றில்

‘சிறிய இல்லின்கண் செடிய தாணைப்
பற்றி நின்று நின்மகன் எவ்விடத்தளைனு
என்று கேட்டை; எங்குளன் எனஅறியேன்.
புலி கிடங்கு போன மலைக்குக்கோல்
ஷவினைப் பெற்ற வயிறு இது. அவன்
செருக்களத்தின் கண்டோன்றுவன். அவ
கைக் காணவேண்டின் ஆண்டுச் சென்று
காண் எனும் பொருளமைந்த

‘சிற்றில் நற்றுண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டொ ஞேவென வினவுதி யென்மகன்
யாண்டொ னுயினும் அறியே ஞேரும்
புலி சேர்த்து போகிய கல்லை போல
ஈன்ற வயிறே திதுவே
தோன்றுவன் மாடோ போர்களத்தானே’
எனுஞ் செய்யுளை இயற்றியவர். இச்செய்
யுளால் இவர் வீரக் குடியிற் பிறந்தவர்
என்பது புலப்படுகின்றது.

மாரேங்கத்து நப்பசலையார்

இம்மெல்லியலார் செந்தமிழ்ப் பாண்டி
நாட்டிலுள்ள கொற்கையம்பதி எனும்
நகரைச் சூழ்ந்த மாரேங்கம் என்னும்
ஊரில் வாழ்ந்தவர். “மணிமிடை போன்
னினின் மாணம் சாயவேன், அணி நலஞ்
சிதைக்கு மார்பசலை” எனப் பசலையின்

இயல்பை விளங்கக் கூறியிருத்தவின் இவர் ‘பசலையார்’ எனும் பெயரைப் பெற்றார். ‘நட்செள்ளோயாரைப்’ பற்றிக் கூறிய விடத்து விளங்கிக் காட்டிய சிறப்புப் பொருளாத் தருவதோர் இடைச்சொல்லாகிய ‘ந’ என்பது கூட்டி நப்பசலையார் என்று அழைக்கப் பட்டார். இவர் ஊரிற்குன் ‘மாரேரூக்கத்து காமக்கணி நப்பாலத்தனார்’ எனும் புலவரும் இருந்தார் போலும்.

இவரியற்றியனவாக நற்றினையில் ஒரு செய்யுஞம் புறானாற்றில் ஏழு செய்யுஞ்களும் காணப்படுகின்றன. இஷ்செய்யுஞ்களால் இவர் பாண்டி நாட்டினராயினும் பிற நாடுகளிலும் சஞ்சித்தவர் என்பதும், பெண்டிரின் மனநிலையை ஆடவரிலும் பார்க்க நன்கு உணர்க்கு பாடவல்லார் என்பதும், அரும் பெரும் பொருள்களைச் சிற்றுடி ஓர் வரையருக் காட்டல்போல் கில் சொற்களாலவுமைந்த சிறு செய்யுட்களால் காட்டும் ஆற்றலுடையவர் என்பதும், புலவர்களைப்பாடிப் பரிசில் பெற இவர் புறப் பட்ட காலம் பேரிளம் பெண்பருத்துக்கு மேற்பட்ட காலமே யென்பதும் பிறவும் அறியக் கிடக்கின்றன.

‘வாரல் மென்றினைப் புலவுக்குரல் மாந்திச்சாரல் வகையை கிளையுடன் குழிதி வளியெறி வயிறிற் கிளிவிளி பயிற்றும், களியிருஞ் சிலம்பின் நன்மலை நாடன் புணரிற் புணருமார் எழிலே பிரியின், மனிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவென் அணிகலஞ் சிதைக்குமார் பசலை யதனால் அசனங் கொல்பவர் கைபோல் நன்றும் இன்பழுங் துன்பழும் உடைத்தே தண்கமழ் நறுந்தார் விறலோன் மார்பே’

என்பதே நற்றினையில் இவர் பாடிய செய்யுஞ். இஃது தலை மகள் கூற்று.

இதன் பொருள்: ‘கிளிகள் மலைச்சாரல் உள்ளதைம் கிளைகளோடு கூடி மெல்லிய தினையின் மனமிக்கக் கிரைக்கொய்து தின்று, காற்றுல் ஒவி எழும்பும் குழலாலிபேரல் ஒன்றையொன்று அழைக்குத் து மகிழும் நெருங்கிய பக்க மலைகளையுடைய நல்ல மலை நாடுகளிய தலைவன் வாத்து என்னேடு சேர்ந்திருப்பன் எனக்கு நல்ல அழகு உண்டாகுடி. அவன் என்னைப் பிரியின் நீலமனிமிடை யிட்டு பொன்ன எனது மெய்யின் அழகு கெட்டு

கடிதம்

H. E. S.

Chavakacheri,

CEYLON.

6th May 1934.

ஐயை,

உங்கள் வித்தகம் கிழமை தோறும் கிடைக்கின்றது. நீங்கள் எடுத்துக் காட்டும் திருமந்திரச் செய்யுட்கள் சில என் மனசைக்கவர் கின்றன. “மரத்தை மறைத்தது மாமத்யானை” என்னும் செய்யுஞ் செப்பும் பொருள் அரியதோர் தத்துவ ஞான வண்மையை சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் தெரிவிக்கின்றது. அவ்வண்மையை மேனுட்டுத் தத்துவ வல்லுநராகிய கான்ற (Kant) தனது நூலில் இனிது விளக்கியுள்ளார். அவ்வண்மையே சர்மானிய தேசத்து (Germany) விஞ்ஞான வாத மதத் திற்கு அடிப்படையான ஆதாரமாகத் துவக்குகின்றது. “அஞ்சம் அடக்கடக்கேஸ்பர் அறிவிலார்....” என்றத் தொடக்கத்துச் செய்யுட்களை எடுத்து விளக்குவீர்களை நம்புகின்றேன்.

“வழுத்தா வித்தித்து முனைத்தது பாகல்...” என்னும் செய்யுளின் உவமங்களை உங்கள் வித்தக வாயிலாக விளக்கும் படி கேட்கிறேன். சிவவிங்கத்தை பற்றி பல வீணுரைகள் பலர் கூறுதலைக்கேட்டு மனம் வருந்துகிறேன். சிவவிங்கம் என்ன சின்னமென்பதை விரிவாக விளக்கும் படியும் கேட்கிறேன்.

இங்நம்,

T. Ramanatha Pillai.

“வித்தகம்”

வருட சந்தா விவரம்

முன் பணம்

இந்தியா, பார்மா, சிலோன் ரூ. 3-0-0
மலாயா, சிங்கப்பூர் } ரூ. 4-0-0
சைகோன்

வித்தக நிலைம்,
புதுச்சேரி.

Le Gérant, R.Nagarattinam